

forpligtet til at fremsætte i Henhold til Bestemmelserne i Artikel 405 i Fredstraktaten af 28. Juni 1919, og Forslaget fremkommer i Henhold til den af den internationale Arbejdskonference i Washington i Aaret 1919 vedtagne Henstilling angaaende Forholdsregler mod Miltbrand. Rigsdagsbeslutningen har følgende Ordlyd: „Rigsdagen udtaler sin Tilslutning til, at den af den internationale Arbejdskonference i Washington i Aaret 1919 vedtagne Henstilling om, at der træffes Forholdsregler til Desinfektion af Uld, der er inficeret med Miltbrandsporer, enten i det Land, der eksporterer saadan Uld, eller, hvis det ikke er muligt, i Modtagerhavnen i det Land, der importerer saadan Uld, tages til Følge, hvorfor den opfordrer Regeringen til i indeværende Rigsdagssamling for Rigsdagen at fremsætte Lovforslag med Hensyn til de i saa Henseende fornødne Foranstaltninger.“ Dette Forslag til Rigsdagsbeslutning er først behandlet i det andet høje Ting og vedtaget dèr; jeg vil paa mit Partis Vegne anbefale ogsaa dette høje Ting at vedtage Rigsdagsbeslutningen og opfordre Regeringen til at fremsætte et Lovforslag i den paagældende Retning. Men naar det hedder i Slutningen af Rigsdagsbeslutningen: „hvorfor den opfordrer Regeringen til i indeværende Rigsdagssamling for Rigsdagen at fremsætte Lovforslag med Hensyn til de i saa Henseende nødvendige Foranstaltninger“, mener jeg dog, det kunde være nødvendigt at gøre opmærksom paa, at vi allerede er langt henne i indeværende Rigsdagssamling, og det er jo flere Gange blevet betonet, at det var ønskeligt, om vi kunde slutte Samlingen i god Tid nu i Foraaet. Der kan derfor tænkes at være Tvivl om, hvorvidt Regeringens Overvejelse med Hensyn til et saadant Lovforslag kan tilendebringes saa tidligt, at Forslaget med nogen Nytte kan fremsættes i indeværende Samling, og jeg vilde derfor ikke finde nogen Anledning til at hænge Regeringen, hvis Rigsdagsbeslutningen ikke sker Fyldest nøjagtig efter den her foreliggende Ordlyd. Jeg vilde finde det tidsnok, om Forslaget blev fremsat i Begyndelsen af den kommende Rigsdagssamling.

Hvad selve Sagen angaar, har Justitsministeriet henvendt sig til Sundhedsstyrelsen og afæsket denne en Udtalelse om, hvilke Foranstaltninger der burde træffes. Sundhedsstyrelsens Udtalelser i saa Henseende findes i det Forslaget ledsagende Bilag. Sundhedsstyrelsen gør her opmærksom paa, at Beslutningen kun gaar ud paa at

træffe Forholdsregler mod Smittens Overførelse gennem Uld, men at Smitten ogsaa overføres gennem Huder, Skind, Haar, Børster og den Slags Ting. I hvor stort Omfang Smitten har været overført til Mennesker, til de industrielle Arbejdere, lader sig ikke med Bestemthed konstatere, idet Lægerne ikke har nogen almindelig Anmeldelsespligt med Hensyn til denne Sygdom; man er dog klar over, at Smitteoverføring har fundet Sted i adskillige Tilfælde, og der nævnes nogle Eksempler herpaa, som jeg dog ikke finder Anledning til her at komme ind paa. Sundhedsstyrelsen har imidlertid ikke udtalt sig om, hvorledes et saadant Lovforslag burde se ud, men har nøjedes med at gøre opmærksom paa, at der ogsaa burde træffes Foranstaltninger overfor Huder, Horn og Skind.

Interessen ved et Lovforslag af denne Art knytter sig navnlig til, at det ikke faar en saadan Form, at det bliver mere generende for Befolkningen, end nødvendigt er for at opfylde det tilsigtede Formaal. Det glæder mig, at Sundhedsstyrelsen ogsaa i saa Henseende har udtalt sig i den Skrivelse, der ledsager Forslaget, hvor det hedder om indenlandsk Uld: „Overfor Miltbrand-smitte fra indenlandsk Uld maa Bestemmelserne i Lov Nr. 156 af 14. April 1920 om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene sammenholdt med Reglerne i Instruks af 24. August 1894 for Veterinærpolitiet siges at være betryggende.“ I § 23 af sidstnævnte Instruks foreskrives følgende Fremgangsmaade overfor døde eller dræbte Dyr med Miltbrand: „De døde Dyr maa ikke afhudes, men skulle straks nedgraves med Hud og Haar... Sundhedsstyrelsen gør altsaa opmærksom paa, at naar de Lovbestemmelser, som vi allerede har, nøjagtig overholdes, er der ingen Grund til at gøre yderligere for den indenlandske Ulds Vedkommende. Disse Bestemmelser strækker sig ogsaa til Huder og Skind. Og overfor Udlandet mener Sundhedsstyrelsen, at det antagelig vil være tilstrækkelig betryggende at foreskrive Desinfektion af importeret Uld i Tilfælde, hvor der ikke kan skaffes Sikkerhed for, at Ulden udelukkende stammer fra Dyr, som ikke lider af Miltbrand, eller for, at betryggende Desinfektion af Varen allerede er foretaget inden Afskibningen. Det lader saaledes til, at et Lovforslag, der opfylder Formaalet, kan gennemføres uden at virke alt for generende med Hensyn til de Varer, der er Tale om. Jeg skal hermed paa ny anbefale Forslaget til Rigsdagsbeslutning.